

Аристоксенъ, най-видния старо-гръцки музикаленъ писателъ, живѣлъ презъ IV ст. пр. Хр., род. въ Тарентъ (Италия) презъ 350 г. Ученикъ на Аристотеля, съ универсална образованостъ, А. е писалъ крѣгло 450 трактата, отъ които до насъ сѣ достигнали: „Елементи на хармонията“ и „Елементи на музикалната ритмика“.

Аритметическо дѣление на струнитѣ се нарича въ арабско-персийската теория на музиката онова дѣление, което опредѣля отношението на минорния акордъ — (C Es G с g g') — противоположно на хармоничното дѣление (divisione armonica), при което се получаватъ отношението на мажорния акордъ (C с g c' e' g').

Арко, ит. Arco — лжкътъ при струнитѣ инструменти.

Аркъ — Arc, съкращение на col arco — да се свири съ лжка, следъ като се е свирило съ прѣсти — пицикато (гл. т.).

Арме ла кле, фр. Armer la clef, дословно — „да се въоръжи ключа“ значи предписанието — знаковѣтъ за измѣнение: диези и бемоли да се поставятъ при ключа.

Арминго, Жуль, Armingaud Jules — отличенъ виолонистъ и вдѣхновенъ изпълнителъ на камерна музика, род. 3 май 1820 въ Парижъ, умр. 27 февр. 1900 с. т.; виолонистъ въ оркестра на „Голѣмата опера“, заедно съ Жакардъ, Лало и Ма, А. образува единъ струненъ квартетъ, създавалъ си на времето голѣмо име като отличенъ изпълнителъ на Бетховеновитѣ квартети. По-късно къмъ тѣхъ се присѣдиняватъ и нѣколко духачи, и сдружението бива наименувано Société classique — едно отъ първитѣ камерни сдружения на френската столица.

Армонипиано — Armonipiano е пиано, на което тонътъ може да продължава по желанието на свиреца; чрезъ единъ механизъмъ, изобретенъ отъ В. Главачъ, и подобренъ отъ фабриката на Рикорди и Фанци.

Арнаудовъ, Илия — оперенъ режисьоръ, род. 17 юли 1889 въ Русе, още като ученикъ въ първитѣ класове на гимназията пѣе въ свѣтски и църковенъ хоръ; съ дохаждането си въ София 1908 участвува въ хоровѣтъ на Добри Христовъ, като неговъ близкъ сътрудникъ, и следи неотлъчно и съ най-живъ интересъ

работата въ „Оперната дружба“. Отъ 1920 до 1931 живѣе въ Виена и учи частно при Валтеръ Клайнъ — хармония и при режисьора на Държавната опера Хансъ Бройеръ-режисурата. Отъ 1931, следъ успѣшно поставяне на Вагнеровия „Холандецъ“, е режисьоръ въ народната опера. Съ своитѣ интереси А. е единъ отъ надежднитѣ наши оперни режисьори. Писалъ: „Иоханъ Себастианъ Бахъ“ (единъ обемистъ томъ) — 1926, както и статии изъ музикалнитѣ и др. списания и вестници.

Арнолдъ, Юрий — компонистъ, теоретикъ и заслужилъ изследвателъ на руското църковно пѣние, музик., писателъ и критикъ, родъ 13 ноем. 1811 въ Петроградъ, умр. 20 юли 1898 въ Каракашъ на Кримъ. Следвалъ държавни науки, следъ свършване на военната служба се отдава всецѣло на музиката, като учи при Иоханъ Леополдъ, Фуксъ и Гунке. Първата му творба, баладата — „Свѣтлана“ е била наградена отъ Филхармоничното д-во, последвана отъ операта „Последнитѣ дни на Помпей“, оперети, увертюри и църковна музика. Отъ 1870 е билъ професоръ въ Московската консерватория, а преди това — като музикаленъ критикъ, е живѣлъ 7 години въ Лайпцигъ. Отъ трудовѣтъ на А. — изследвания на руското църковно пѣние и народна пѣсенъ, най-важни сж: „Теория на древноруското църковно пѣние и народна пѣсенъ“, „Хармонизиране на древни руски църковни напѣви“, „Приложение на древногръцкитѣ и византийски теории върху руското немовопопѣние“, а като теоретикъ, А. се представлява чрезъ съчиненията си: „Върху теорията на музикалнитѣ съзвучия възъ основа на акустически принципи“ и „Опытъ за една рационална музикална граматика“. Нѣкои руски познавачи на древноруското църковно пѣние отричатъ на А. вѣренъ усѣтъ къмъ него, но, въпрѣки това, на трудовѣтъ му не сж отричали известна ценностъ.

Арнъ, Тома Августинъ — Arne Thomas Augustine, едннъ отъ най-плодовититѣ английски компонисти, род. 12 мартъ 1710 въ Лондонъ, умр. 5 мартъ 1778. с. т. — авторъ на мелодията на английския химнъ Rule Britannia, на повече отъ 30 опери, нѣколко оратории, музика